

ПРОФКОМ ЗВІТУЄ

Відбулася профспілкова конференція викладачів і співробітників інституту, основним питанням порядку денного на якій було обговорення інформації профкому про його роботу за період з 4 листопада 1989 р. по 30 березня 1990 р.

Доповідач голова профкому В. А. Дусанюк відзначив, що профспілкова організація вузу ще не забезпечує повну реалізацію своїх прав і обов'язків в питаннях праці і зарплати, побуту і відпочинку членів профспілки та їх сімей.

В роботі профкому, інших структур профорганізації ще немає достатньої організованості, не всі комісії працюють ефективно, що призвело до затримки реалізації ряду положень постанови звітної - виборної конференції. Зокрема, не створено столу замовлень, не організовано продаж товарів в колективі, слабо поліпшується матеріальна база культурно-освітніх установ, тощо.

В обговоренні інформації профкому взяли участь т.т. Попов А. Я., Жуков А. О., Колосов О. В., Севаст'янова Г. М., Данилюк Ю. С., Осадчук В. С., Занічковський Т. В., Куколевська Р. В.

В прийнятій постанові зобов'язано профком здійснити рішучий поворот в бік захисту професійних і соціальних інтересів членів профспілки, встановити суворий контроль за узгодженням дій адміністрації і профорганізації в питаннях, які торкаються запитів членів профспілки в галузі праці і зарплати, побуту і відпочинку, а ревізійній комісії періодично подавати інформацію про стан практичного розв'язання цих питань.

Постановою конференції намічено заходи до підвищення персональної відповідальності членів проф-

кому і посадових осіб за доручені ділянки роботи, по вивченню і реалізації запитів та пропозицій членів трудового колективу, розробці програми підвищення умов праці і виробничого побуту до встановлених нормативів.

Конференція зобов'язала ректорат вжити максимально можливих заходів до оздоровлення екологічної обстановки на території інституту, забезпечення щоденного прибирання приміщень, обладнання вентиляції очисними фільтрами.

Постановою конференції надано право профкому і профбюро за кошти власного бюджету при одноразовому відвідуванні хворого використовувати на придбання продуктів до 10 карбованців, до 25 карбованців — на чествування ювілярів (50, 55, 60, 65, 70 і більше років від дня народження), до 70 карбованців — на премії за активну роботу в профспілковій організації.

Порушено питання про підвищення зарплати прибиральницям, поліпшення фінансування культурно - масових заходів, будівництво бази відпочинку та ряд інших.

Делегати конференції заслухали інформації голови комісії по охороні праці В. Ф. Кобевника про виконання угоди по охороні праці за 1989 рік і про укладення аналогічної угоди між адміністрацією і профспілковою організацією інституту на 1990 рік.

Обрано делегатів на обласну профспілкову конференцію працівників народної освіти та науки. Представлятимуть на ній наш вуз т.т. Буренніков Ю. А., Дусанюк В. А., Занічковський Т. В., Зель Б. П., Кобевник В. Ф., Кузьменко В. О., Марченко О. І., Ткаченко С. І., Піхотський М. Д., Рущкий В. Г.

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 13 (384)

П'ятниця, 6 квітня 1990 року

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

ЗАСІДАННЯ ВЧЕНОЇ РАДИ

29 березня відбулося чергове засідання вченої ради інституту. Члени ради обговорили кандидатуру на посаду декана факультету кафедр фундаментальних і прикладних наук. Наказом ректора ним призначено до обрання на вченій раді факультету кандидата фізико-математичних наук доцента Карпенка В. Л.

Рада схвалила пропозицію ректорату про утворення на факультетах стаціонару обчислювальних центрів, затвердила додаток до Положення про науково-дослідну частину вузу.

Предметом детального обговорення на вченій раді стало питання про зміцнення і вдосконалення фінансово - господарської діяльності інституту. З доповіддю виступила головний бухгалтер З. М. Знатнова. Вона, зокрема, розповіла про впровадження

нових форм і методів господарського механізму, в тому числі таких, як бригадний підряд, орендні відносини, переклад на нові умови господарювання. Вжиті заходи дозволили торік в повному обсязі використати кошторис по бюджету у відповідності з виділеними статтями, зекономили фонд зарплати на 3,5 процента, що складає 128 тисяч карбованців.

Разом з тим, відмічалося на раді, у фінансово - господарській діяльності інституту мають місце істотні недоліки. Це слабо спрацьовує протизатратний механізм. На зберігання у матеріально відповідальних осіб є великі запаси матеріальних цінностей. На 1 січня поточного року вони склали 796 тисяч карбованців. Наприклад, в СКТБ «Спекл» надлишки становлять 176 тисяч кар-

бованців. Не підвищилась відповідальність виконавців господарських тем, що призвело до перевитрат на суму понад 84 тисячі карбованців, в т. ч. на кафедрі мікроелектроніки 28,3 тисячі карбованців.

Велика кількість обладнання використовується неефективно, а вартість до 1 мільйона карбованців — не експлуатується зовсім.

В інституті не ведеться дійова боротьба за економію грошових коштів і матеріальних ресурсів. Лише за минулий рік вуз витратив на телефонно - телеграфні переговори 90 тисяч, загальна сума недовідає і крадіжок склала близько 8 тисяч карбованців.

Своїм рішенням вчена Рада зобов'язала ректорат і бухгалтерію до 1 липня ц. р. довести запас товарно - матеріаль-

них цінностей до рівня встановленого на 1989 рік. До 1 травня ц. р. розробити положення про огляд - конкурс на кращий облік, зберігання і використання матеріальних цінностей в інституті.

Зобов'язано керівників структурних підрозділів вжити в цьому році заходів до ліквідації невикористаного обладнання шляхом реалізації, передачі і списання.

З метою посилення оперативності контролю за використанням грошових коштів на госптемах автоматизувати до 1 січня 1991 року бухгалтерський облік в інституті, а до 15 квітня ц. р. — впровадити чекову систему.

Вчена рада постановила також припинити діяльність кооперативів та інших формувань, які не уклали договорів на оренду приміщень і обладнання.

ДО 45-РІЧЧЯ ПЕРЕМОГИ

З АРХІВУ ФРОНТОВИКА

Цей знімок з архіву Степана Матвійовича Андрощука, гвардії полковника у відставці, одного з найзаслуженіших учасників війни, котрі працювали і працюють у нашому інституті. Велика Вітчизняна — особлива сторінка його життя, на якій — і Москва, і Сталінград, і Миколаїв, і Акерман, і Бухарест, і Балатон...

Зі знімків тієї пори

могла б вийти цікава книжка. Цей же, що в газеті, зроблено в 1944 році на березі Дністровського лиману перед прийняттям рішення про його форсування і взяття Акермана (нинішнього Белгород - Дністровська). С. М. Андрощук — в центрі знімка. Тоді він, підполковник, був начальником оперативного відділення артилерсько - кулеметного з'єднання.

Хроніка тижня

ТОВАРИСТВО української мови імені Т. Г. Шевченка провело 2 квітня чергове засідання клубу. Гостею «Світлиці» була українка з Канади Оксана Вінницька, яка розповіла про сьогоднішнє україномовне шкільництво в Канаді.

ПРАВОСЛАВ'Я в історії вітчизняної культури — така тема зустрічі народного депутата Української РСР, члена республіканського фонду культури митро-

полита Вінницького і Брацлавського Агафангела (Олексія Михайловича Савіна), що відбулася 3 квітня зі студентами і викладачами інституту.

ОЛІМПІАДА з теоретичних основ електротехніки відбулася того ж дня. Її учасники, які набрали 13—15 балів, звільнені від екзаменів з ТОЕ, 11—12 балів — від розв'язання екзаменаційних задач з даного предмету. Жюрі відібрало претендентів на

республіканську олімпіаду.

4 КВІТНЯ відбувся диспут в дискусійно-політичному клубі «Час». Його члени полемізували з надзвичайно важливою у наш час проблемою: «Якою ми хочемо бачити нашу владу?».

ТОГО Ж ДНЯ студенти, найсильніші математики, взяли участь в математичній олімпіаді. Про її результати повідомимо в наступному номері газети.

Перший приз—у політеху

Минулої неділі відбувся останній тур міської «Гуморини» нинішнього року. Як відомо, участь у фіналі взяли команди міського рок-клубу, заводу імені 60-річчя Жовтня та Вінницького політехнічного.

Наша команда, звичайно, прагнула повернути собі втрачене торік звання лідера вінницьких гумористів. Уже в першому конкурсі їй вдалося на бал одірватися від суперників, а потім гра не пішла, стався незрозумілий спад настрою. Перед двома останніми конкурсами міський рок-клуб був уже на 1,2

бала попереду, заводчани — на 0,8 бала.

Потім — конкурс перших п'ятірок. Відповідь наших — просто блискуча і набагато дотепніша, ніж домашня заготовка команди заводу імені 60-річчя Жовтня. Перед останнім туром ми пропускаємо рок-клуб тільки на 0,4 бала. Напряга зростає.

І ось, нарешті, домашнє завдання. Жеребкування. Нам не везе. Виступаємо першими. Мобілізуємось настроєм, підтримуємо одного. Публіка це відчуває. Домашнє завдання

йде під шквал аплодисментів.

— Мо-лод-ці! — гукє зал.

Ну, що ще ми побачимо, чи молодці.

Завод... Рок-клуб...

Потім — жюрі.

— У-р-р-а!

В результаті останнього конкурсу ми випередили рок-клуб на 1 бал. Все! Перемога. Трудна і довгождана.

Спонсором нашої команди виступив центр НТТМ інституту.

Р. ПЕРЕЯСЛАВСЬКИЙ,
студент III курсу
ФОТ, учасник «Гуморини».

ПЕРЕМОЖНІ СТАРТИ

Перший місяць весни був насичений спортивними змаганнями. Почалися вони з міжнародної зустрічі — наші футболісти зустрілися з командою «Ігополь» Тернівського воєводства Польщі. Гості атакували стрімко й наполегливо. В середині першого тайму в наші ворота призначили одиннадцятиметровий — гол майже стопроцентний. Однак дуель виграв воротар і команда посту-

пово рабула плевенності, стала атакувати методично і масовано. Розв'язка настала в кінці тайму. Кілька точних передач Мішина й Зарішняка — і Олег Шевчук посилав м'яча в лівий від воротаря кут.

В другому періоді гра стала ще напруженішою. Гості силкувалися відігратися, наші — закріпити успіх. Але рахунок так і не змінився — 1:0. Вважаємо це

добрим початком сезону для команди і її тренера О. М. Голубовича, адже «Ігополь» — сильна команда. Вона провела в нашому місті ще дві гри і в обох перемогла.

В Харкові проходила «Політехніада СРСР» з баскетболу, де сперечались за перше місце 6 найсильніших команд політехнічних вузів з Владивостока, Ташкента, Калуги, Липецька, Вінниці і Харкова. Вінничани здобули перемоги над усіма командами і вийшли в фінал на зустріч з хар-

ків'янами. Про драматичний і напружений характер гри говорить рахунок 82:80. Тільки одного влучного кидка не вистачило нам для перемоги. В результаті — друге місце.

Відмінно виступив тренкурсник ІБФ Олег Жарун, визнаний кращим гравцем турніру. Однокурсник Олега Андрій Платіцин визначений як кращий центровий. Найрезультативнішим в команді став четвертоккурсник енергофаку Євген Поносов.

Відповідальним для

вінницьких політехніків виявився третій тур з гандболу, що проходив у Вінниці. Щоб закріпитися в першій лізі студентських команд республіки, наші команди належало здобути дві перемоги в трьох зустрічах.

Складне завдання блискуче виконане. З помітною перевагою (31:23) перемогли львівських політехніків і студентів Донецька (31:24). В цьому велика заслуга насамперед воротаря Сергія Койка (II курс ІБФ), результативні були дії майбутнього інженера-будів-

льника Івана Белікова, студента РТФ Юрія Гавшина.

...Спортивні баталії розгортаються все ширше. Побажаємо ж нашим спортсменам адалих стартів.

А. НАЙЧУК,
голова спортклубу
ВПІ.

ПІД ЧАС КАНІКУЛ

— Диви, диви, які дурні! На вулиці сонце світить, а вони з лижками кудись ідуть.

Ці вигукни та здивовані погляди супроводжували нашу різнокольорову і галасливу ватагу протягом всього походу. І дійсно, хоча на вулиці і місяць лютий, сонце світить, як у травні, а снігу у нинішньому 90-му ми й не бачили. Але не будемо забігати вперед, а розповімо про все по черзі. «Різнокольорова та галаслива ватага» — це ми, тобто, члени інститутського клубу альпінізму та скелелазіння. В нашому клубі давно вкоренилася традиція робити зимовий похід по Карпатах. Цього року він був присвячений відродженню української національної культури.

Малосніжна зима не стала перепорою. Гори зберегли для нас сніг. Місцями можна було зануритися по пахви

і без лиж довелося б сутужно.

Старт нашого походу відбувся у селищі Вистриця. На підході до перевалу почався снігопад. Йти стало тяжко. Рюкзакі чомусь одразу поважчали. Та найтяжче виявилось оволодіти лижками. Вони, здається, відібрали більше сил, ніж крутий підйом. На рівному місці намагалися розійтись в різні боки, а то й взагалі не хотіли їхати, а як тільки починався підйом, давали задній хід. Горі тай годі. А без них не підеш — сніг вище колін.

Та нарешті й перевал. Робимо першу ночівку. Веселе, тепле багаття. Зі сміхом згадуємо свої пригоди, а потім, втомлені, засинаємо, щоб зранку знову вирушити в подорож.

Намічений маршрут було пройдено за дев'ять днів.

І. ФЕСУН,
III курс, група
ЕОМ-87.

ПОБАЖАЙТЕ НАМ УДАЧІ

Цього разу всі завелись, як то кажуть, з навіоверту. Уже в поїзді обмірковували всі деталі походу і підганяли спорядження.

А почалося з того, що Вася Попик запропонував: «Поїхали в Карпати». На це відгукнулись Олег Ро-

маненко, Володя Комісарчук, Іра Челпанова, Алла Ковальова, які не раз уже були в походах. Наш маршрут — в гори Шешул і Петрос. Ніхто й передбачити не міг, що чекає всіх попереду.

Погода почала вередувати зразу ж.

Внизу сіялась дрібна мжичка. Хтось «каркав» і про можливість штормового вітру. Але було вже пізно — ми в дорозі. Важкий підйом вимотував сили. Рюкзак врізався в плечі. Ні, таки хтось мудрий сказав, що розумний в гору не піде.

Втім, нарешті й Шешул. Лавинонебезпечний схил. Йти, чи ні?

Ех, була-не-була! А позаду чути характерний шум снігу, що сповзає — кров холоде в жилах. На щастя, обійшлося. Тільки трьох зачепило краєм «чортового колеса». Бліді обличчя, злякані очі, загублений фотоапарат. «Для зупинки нема причини», — це слова з пісні А ми за світла мусимо ще

«взяти» Петрос.

Важко передньому — дуже глибокий сніг. Йдемо десять годин, сили вичерпуються, а вершини нема. Може, заблудились?

Одне слово, наша одісея тривала 12 годин. Але уже невдовзі, за квартою гарячого чаю біля багаття, з усмішкою перебирали щойно пережиті труднощі — як падали на крутому спуску, трималися з допомогою льодоруба, йшли краєм провалля.

Верталися стомлені й переповнені враженнями і знов думалося про майбутні дороги, труднощі, вітри і романтику. Побажайте ж нам удачі!

П. ДРАЧЕНКО,
студент РТФ.

ЗАПРОШУЄ „ОДІСЕЙ“

Секція альпінізму і спортивного скелелазіння Вінницького політехнічного інституту чекає всіх, хто має охоту займатись цими захоплю-

ючими видами спорту. 11 квітня і кожної наступної середи в майбутньому о 18.00 в приміщенні альпіністського клубу «Одісей» (нафедра фізвиховання, II поверх).

3 ІСТОРІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ СИМВОЛІКИ

(Початок у номерах за 16 лютого, 2 і 3 березня)

На нараді щодо вироблення символіки, як згадує сам М. Грушевський, представники історичного підходу пропонували як герб Української Народної Республіки зображення архангела Михаїла — символ Київського князівства, або з мушкетом — символ війська Запорізького.

Проти обох цих проектів виступив М. Грушевський. Він доводив, що архангел Михаїл, мовляв, не уособлює ніякої української традиції, а зображення козака з мушкетом також для нової України не годиться. Ось тоді хтось з присутніх і запропонував тризуб Володимира.

Більшістю присутніх цей проект був прийнятий, хоча його офіційно і не затверджували. А вже потім з'явилась згадана стаття М. Грушевського. Все це було підсумком наради. Спочатку М. Грушевський не пропонував тризуб. Він розумів, що цей знак після періоду феодальної роздробленості, після татаромонгольського нашествия не використовувався, він знав, що не використовували тризуб як геральдичний символ ні Богдан Хмельницький, ні навіть Іван Мазепа.

Питання про символіку УНР офіційно було вирішене вузькою групою діячів Центральної ради, а саме на малій раді, яка складалася з 48 членів. Це рішення, безперечно, аж ніяк не можна вважати за волевиявлення українського народу.

Молода Українська республіка відкинула ворожу їй символіку, яка використовувалась контрреволюційними, антирадянськими силами. На порядку денному стало питання про створення символів Радянської держави. Першим символом, який було прийнято в республіці, став державний прапор Радянської України. На III з'їзді Рад України в березні 1919 року було впроваджено червоний прапор з розташованими на ньому скороченою назвою республіки УРСР, а також символом держави робітників і селян — серпом і молотом.

У такому вигляді прапор УРСР існував до 1949 року. Указом Президії Верховної Ради УРСР 21

листопада 1949 року прапор було змінено: до червоного полотнища додавалася знизу лазурова смуга в третину його ширини. Як червоний, так і голубий кольори використовувалися в дореволюційній символіці України, а значить, відображають національні традиції українського народу.

Як відомо, буржуазна гербова символіка містила переважно образи хижих тварин, птахів, мечі, стріли, іншу зброю, а також різноманітні знаки, які символізують силу держави, не завжди зрозумілу простим людям. Наш герб символізує головне, що властиве Радянській владі: мир, творчу працю, союз робітничого класу і селянства, пролетарську солідарність.

Крім названих символів, у нашій країні і в республіці існує символіка державних і громадських організацій. Порядком використання цієї символіки регулюється Указом Президії Верховної Ради від 30 квітня 1981 року «Про прапори і вимпели державних і громадських органів, організацій Української РСР та службових осіб», затверджено Законом Української РСР від 6 червня 1981 р.

В указі зазначено, що «Прапори і вимпели всіх державних і громадських органів, організацій Української РСР та їх службових осіб підлягають реєстрації в порядку, який визначається Радою Міністрів СРСР. Користування прапорами і вимпелами, не зареєстрованими у встановленому порядку, не дозволяється».

Кольори, притаманні зараз нашим державним символам, зокрема, державному українському прапорові, уособлюють в собі ті, які були характерні для українських земель. Він увібрав кольори, які були історично притаманні різним регіонам — Київщині, Запорізькій Січі, Лівобережжю, Галицько-Волинській землі. Цей прапор завоюваний трудящину нашої республіки, його червоний і лазуровий кольори уособлюють життя. Нема ніяких підстав для перегляду сполучення кольорів. Прапор є не тільки державним, а й українським національним символом, відображає сутність нашу, життя, наш соціальний лад.

Підсумовуючи, можна зробити один висновок: нам немає ніякої потреби міняти пролетарські кольори наших знамен, нашу комуністичну символіку.

Протиставлення жовто - блакитного прапора і тризуба червоно - лазуровому — це не просто диспут про кольори, не просто історична дискусія. Адже кожен колір — це не тільки знак, не тільки мода. Якщо цей колір взяти для державного символу — він набуває політичного смислу, несе ідеологічне навантаження. Жовто - блакитний колір в історії нашої республіки запламувала бандерівщина своїми злочинами. Він позначений боротьбою, протистоянням нашому червоно - лазуровому прапору.

Деякі групи і неформальні об'єднання з політичною невідповідністю беруть собі ці кольори протистояння нашим соціалістичним завоюванням. Під ними групуються сили, які сумують за минулими часами. Ці брудні і криваві символи — ворожі українському народу, вони завжди отожднювалися з експлуататорською державністю. Це — ностальгія за самостійною, «соборною» Україною. Ті, хто обирає жовто - блакитний прапор, кажуть прямо, що вони за відокремлення від Радянського Союзу.

Подібні політичні акції деяких неформальних груп є діями, що не відповідають ні державності, ні історичному аспекту проблем. Вони неприпустимі, з точки зору закону — самочинні.

Ідеологічному активу, агітаційно - пропагандистським кадрам потрібно аргументовано, ґрунтуючись на історичній правді, пропагувати радянську символіку, розкривати її зміст, прищеплювати повагу до герба, прапора, як символів української державності. Належить здійснювати широке коло заходів, спрямованих на формування у трудящих, особливо молоді, глибоких знань національної історії, виховання любові до Вітчизни.

ІДЕОЛОГІЧНИЙ ВІДДІЛ ОБКОМУ ПАРТІЇ.

Редактор **І. ВОЛОШЕНЮК.**